

(המשך מעמוד 19)

הצלה מונומנטלית. כל מה שהוא נוגע בו הופך לכסף.

לקבור ולהשכיב! הביאוגרפיה של כהנוב, הישראלי הנחמד, מתארת את יולי יום מיום היוולדו כולד שמן שכמעט והרג את אמו בלדתה, ועד להיותו איש עסקים מצליח בלונדון. בדרכו להצלחה משתמש יוליוס בשירותיה של חברת יחסי ציבור גדולה — הפלמ"ח. הוא קובר אנשים בדרכו למיליון הראשון ומשכיב כל אשה הנקרת בדרכו.

הישראלי הנחמד של פרי, אותו הוציא הוצאה פרטית משלו בשם כחמת (ראשי תיבות של כי מציין תצא תורה) ואותו הוא מפרסם במודעות מבדחות, הנושאות ציור של סמל אצולה ישראלי, נועד להיות סאטירה על החברה הישראלית, ערכיה המזוייפים ורדיסת הבצע שלה. אלא ש"שמעון פרי אינו מוכן להסתפק בכתיבה, הוא מתכוון, כטענתו, להקים באמת ובת"מ את מוסד אבירי ציון שלו, אם ימצא מספיק מועמדים המסכימים עמו, כמוכן.

ירושלים

הפיל הלבן

אילו הבינו אויבי ישראל איך מתנהלים בה הדברים — היו מוצאים דרך פשוטה וזולה יחסית להביא להתמוטטותה.

מליונר א' יודיע שהוא תורם מיליון ל"י להקמת מוזיאון עירוני בעפולה — בתנאי שהמשלה תתרום תורום חמישים מיליון משלה לסרוויקט.

מליונר ב' יודיע שהוא תורם מאה אלף לירות להקמת מיצפה-כוכבים בעקרון. ת"מ מורת השתתפות ממשלתית בסך מאה מיליון.

מליונר ג' יודיע שהוא תורם חצי מיליון לגן-חיות ענקי בניצנה, בתנאי שהמשלה תוסיף 150 מיליון משלה.

וכן הלאה.

המשלה לא תוכל לסכול בשום פנים להפסיד תרומות כאלה — ועל כן תצטרך לתקום את המוזיאון, מיצפה-הכוכבים וגן-החיות.

בניין יש, תיאטרון אין. כך קרה בירושלים, כאשר המיליונר מילס שרובר הציע לממשלה שלושה חצי מיליון ל"י לבניין תיאטרון בירושלים — בתנאי שה"ממשלה תשתתף בשמונה חצי מיליון ל"י משלה.

איך אפשר לוותר על שלושה חצי מיליון ל"י? מובן שזה בלתי-אפשרי. לכן נפתח השבוע, ברוב פאר, בניין התיאטרון של ירושלים — עיר שאין בה תיאטרון, שאין בה כל סיכוי להקמת תיאטרון רציני בעתיד הנראה לעין, מכיוון שאין תקציב למטרה זו.

בניין יש, תיאטרון אין.

וכל הסוגיה המקומית והארצית התכנסה השבוע בבניין המפואר, הנשים הציגו את שמלתייהן החדשות זו כפני זו, הגברים הולכיהן את רמתם התרבותית הגבוהה — והמיליונים ירדו לטמיון.

חתן השימחה היה, כמוכן, המיליונר שרובר עצמו, שפתיחת התיאטרון נחגגה יחד עם יום-הולדתו. במעמד התגיגי הודיע שהוא מוותר על קריאת התיאטרון על שמו.

אבל העיר ירושלים נשארה עם הפיל הלבן.

סמים

פרס נובל

בגיל 18 היתה לילי נובל נערת זהר פורחת ומושכת. כיום, בגיל 23, היא נר-אית כשבריאדם מבוגרת בעשר שנים מגי-לה האמיתי. עוד לפני שנה נדמה היה

* פיל לבן, שהוא נדיר ביותר, נחשב לקדוש בסיאם, ועל כן אסור להעבירו. מלך סיאם היה נותן פיל לבן כמתנה לאירב, שנאלץ להאכילו מבלי להפיק ממנו כל תועלת.

לילי, כי היא מעופפת בעננים. היא הת-גאתה בגלוי בהיותה סוחרת סמים, לא לשם רווחים אלא ממניעים אידיאולוגיים. לדבריה, משהו מעין כוונת חשיש ל.T.O.R.

לילי, שהיתה מחלקת סמים וגלולות הינם ליושבי בתי-הקפה של דיונוגוף מתוך הנחה שאלה יטעמו, יהנו ויבואו אליה שוב — הפעם עם כסף, היתה זו שהגתה את הרעיון "להכניס אלפי גלולות של T.O.R. לתוך צינורות המים של תל-אביב, כדי שתושבי העיר ישתו אותם והיו תושבים יותר טובים."

אבל זה היה לפני שנה. השבוע כבר נעצרה לילי על ידי המשטרה עם כמות של סם מסוכנת כמו אופיום. אבל יותר משהיתה מסוכנת עם החוק, מצאה את

סוחרת-סמים נובל

נובל חמש שנים אחרי

עצמה מסוכנת עם העולם התחתון וסוחרת הסמים. בחוגים מסוימים העלו את השא-לה אם לא תהיה זו היא הבאה בתור ברשימת סוחרת הסמים המחוסלים.

חורתמת של רופא. לילי הגיעה אל הסמים בדרך האהבה. היא התאהבה במו"סיקאי לארי ווקר, שניגן בתזמורת ג'ז במועדוני הלילה של תל-אביב והיה מכור לסמים. היא נישאה לו. הוא השאיר לה ילדה, כיום כבת 4, ואת ההתמכרות לס-מים, ובעצמו הסתלק לדגמק.

לילי הפכה לאחת מחבורת סוחרת הס-מים בכרם התימנים. מדי פעם נעצרה

על ידי המשטרה. נחלצה ממאסר ארוך בעיקר בזכות ילדתה. לפני כארבעה חוד-דשים הגיע לארץ לביקור אבי ילדתה, שיצא מכאן עם כמות גדולה של סמים והילדה עצמה.

לילי, שהיתה קשורה בשעתו עם סוחר הסמים גואל תנעמי שנרצח בדרך מיסתו-רית, נעצרה לאחרונה אחרי שגנבה חותמת של רופא, זייסה באמצעותה מירשמים רפואיים, בעזרתם רכשה סמים בבתי-מרקחת ומכרה אותם ללקוחות. את מעצרה ייחסה להלשנה. היא היתה בטוחה שה-מלשינים היו ידידיה בעבר, וזהרה תנעמי, אלמנתו של גואל תנעמי, ושמעון עטיה, שנעצרו לפני מספר חודשים אחרי שסוחר סמים אחר, עורד קפליצקי, נרצח כשהיה בחברתם בדירתה של זוהרה.

כששוחזרה ממעצרה, ניסתה לילי להר-וויח כספים בתיווך סמים, לאסוף מספיק כסף כדי לקנות כמות גדולה של סמים ולהסתלק מהארץ. ואז, שוב נעצרה על ידי המשטרה. למרות זאת שוחזרה מיד בערבות.

למחרת שיחזרה נעצרו וזהרה תנעמי ושמעון עטיה, כחשודים בהזקת אופיום. בבית-המשפט טענה המשטרה כי השניים סיפקו אופיום לאלמוני תמורת פטיפון ותקליטים גנובים.

בעולם התחתון לא היה ספק לאיש כי האלמוני אינו אלא אלמונית, וכי האלמו-נית אינה אלא לילי נובל.

אי אפשר לברוח. כאשר נטוזה בחור גי העולם התחתון הידיעה כי וזהרה ועטיה נעצרו בעקבות הלשנה של לילי, וכי שיח-רורה היה מעין פרס נובל במהדורה חדשה שמעניקה משטרת תל-אביב למשתפי הפ-עולה עמה, הבינה לילי כי היא נמצאת בסכנה. היא התרצצה בין ידידיה בגסיון לגייסם כדי לשחרר את וזהרה ואת עטיה בערבות.

גסיונותיה עלו בתוהו. וזהרה ושמעון נעצרו לשישה ימים. נוכח השמועות שהגו-עו אליה על הסכנה המצפה לה, היתה לילי מבכרת להסתלק מיד מהארץ. אלא שדרכונה הופקד במשטרה בפקודת בית-המשפט עד למשפטה.

משפט

נכנס יין

יצא דבש

כטוב ליבו ביין, אותו לגם בקפה אחרון שעל השולחן בתל-אביב, התחשק ליעקב דבש (23), לעשות קצת שמת. הוא שבר כמה כוסות ושר בקול, כשניסו להרגיעו החחיל להשתולל ולנפץ מכל הבא ביד, שולחנות, ראשים וכסאות, עד שלא נותרה ברייה אלא להזמין את המשטרה.

כאשר ניצב דבש השבוע בפני שופט השלום יוסף קירטוני, כשהמשטרה מבקשת לעצרו לעשרה ימים לחקירה, הסביר דבש את סיבת שיכרותו אותו לילה באתונה: "אבא שלי קיבל התקפת-לב. הוא חצי משותק, זה השפיע עלי קשה. קיבלתי דיכאון והלכתי לשתות..."

"אם אבא שלך קיבל התקפת-לב", אמר השופט קירטוני, "אז חובתך לעמוד על ידו ולא ללכת להשתכר."

"אני מצטער", הביע דבש את חרטתו, "ביקשתי סליחה מבעל הקפה, הבטחתי לו לשלם את כל הנזק. הוא מוכן לסלוח לי."

המתלונן יערוב. המשטרה התנגדה כמובן לבקשת השיחרור בערבות של דבש. בדרך כלל מתקבלת התנגדותה, אבל הפעם הפתיע השופט קירטוני את השוטרים כא-שר פסק: "אני מצוה לשחרר את החשוד בערבות, בהתחשב במצבו של אביו החור-לה."

השוטרים נשארו פעוריי-פה. החלטת הר-שופט פגעה בהם קשות. אבל כעבור דקה נרגעו. היה זה כאשר המשיך השופט לק-רוא את החלטתו. בה אמר: "החשוד יוחר-רר רק אם בעל בית-הקפה, שהתלונן נגדו, יתהום על הערבות."

אפילו דבש תפס את העוקץ שבהחלטת השופט: "מי יודיע לו שיבוא לשחרר אותי?"

(המשך בעמוד 26)

קורבן בועז בני-ציון מכות בסטייקיה

וכן הביטוח התל-אביבי יצחק ברוך

(35), החנה את מכוניתו באחד מ-רחובות תל-אביב. בין מקום חניית מכו-ניתו לבין המדחן הקרוב, ניצב אוספנוע עם סירה. ברוך סבר כי בעל האוספנוע, הוא שחייב לשלם את דמי החניה במד-חן, כיוון שחנה קרוב אליו. אולם כש-חזר אל מכוניתו הבחין בדו"ח עבירה על אי-תשלום דמי חניה. אורחים אחרים מעדיפים במקרה כזה לשלם את הקנס בסך 10 ל"י ולשתוק. אך ליצחק ברוך יש פרינציפים. הוא פנה לעירייה בטענה כי הפקד שרשם לו את הדו"ח עשה עוול. הוא הוזמן לביורר. אותו בוקר כרעה אשתו ללדת. אך יצ-חק ברוך, כאורח נאמן, לא ביטל את הפגישה במשרד העירייה ברחוב אידלסון. גם הפקד שרשם לו את הדו"ח הופיע לאותה פגישה. "מדוע רשמת לי דו"ח ולאוספנוע, שחנה קרוב יותר למדחן, לא רשמת?" שאל ברוך.

לדבריו, היתה תשובת הפקד: "אני לא שואל אותך מה לעשות, אני מצפצף עליך!" בתום הביורר העיר ברוך לפקד, שלדעתו היתה צורת התבטאותו מבישה. פקד עירוני אינו אוהב שמטיפים לו מוסר. ביחוד לא אם המטיף הוא אורח. על מה שאירע אחר-כך מספר יצחק ברוך: "כאלה דברים ראיתי רק בסרטי אדי קונסטנטין. אבל אדי מרביץ רק לפושעים. אולי גם אני פושע מפני ש-התלוננתי על דו"ח חניה. הפקד הזה הת-נפל עלי, דחף אותי לחדר ריק, סגר את החלון והוציק את חבריו. אולי חמישה פקחים התנפלו עלי. נסיתי להתנגד אך לצעוק לעזרה, אבל הם חבטו בי זה אחר זה וביחד. אימתי עליהם שאזמין מ-טרה. אבל הם לעגו לי והודיעו שבנצם כבר הוזמינו. כשבאה המשטרה הסתודרו הפקחים עם השוטרים, אמרו שאני תקפתי אותם וצחקו לי בפנים."

יצחק ברוך נעצר והועבר בניידת ל-תחנת משטרה. שם סרבו לקבל ממנו תלור-נה, אבל גבו תלונה מהמישה פקחים גבר-תניים, שסיפרו כיצד ניסו רק להגן על עצמם מפני סוכן הביטוח התוקפן. כאשר ביקש ברוך לטלפן לפרקליטו, לא ניתן לו. רק עת-ראיה, שנקלעה במקרה לתח-נת המשטרה, הצליחה להוציק את עורך-הדין משה גלעד, שדאג מיד לשיחרורו של ברוך, הגיש בשמו תלונות חריפות לראש עיריית תל-אביב ולמפקד משטרת מחוז תל-אביב, דרש למנות ועדת חקירה.

זעזע-מוח

בסטייקיה

שעה אחת וחצי בלילה, נכנס יעקב מלחי (21) לסטייקיה מרכז ה-סטייק בדרך פתחתקה בתל-אביב. הוא